

Hoe Galien met groote macht den coninck Kaerle te hulpen quam.

[55]

Galien metter lancen in de hant was d'eerste die voer ghereden quam ende daerna alle sijn volck. Hi sloech sijn peert mit sporen, ende den eersten die hy ontmoette dat was de [sone] van den coninck Belligant. Dien reet hi metter lance doer sijn lijf dat hi hem 't herte doerstack, dat hi ter doot opter erden viel.

Als de Sarazinen dien vreeslijcken steeck saghen, waren si seere verवाईt ende worden Galien kinnende, tot malckanderen segghende: "Siet hier den duyvel comen die te Montsureyn de thien coninghen doode ende die de ghevanghen Kerstenen verloste dye men ghehanghen soude hebben, ende nu heeft hy verslaghen den soene vanden coninck Belligant. Noyt straffer duyvele en was ghescapen!"

Mettien sloeghen de Kerstenen seer vromelijck op de Sarazinen, so dat Galien der Sarazinen standaert velde ter eerden, mits den welcken de Sarazinen moedeloos worden, ende coninck Kaerle versloech selve den coninck Belligant.

Als dat die coninck Marchille vernam, bestont hi ende alle de Sarazinen te vliedenen al dat si mochten, met luyde stimmen roepende: "Belligant, ons coninck es verslaghen! Daeromme laet ons vlieden oft wi selen alle doot bliven."

Mettien worden si alle vluchtich ende die Kerstenen vervolchdense seer scerpelijck. Mair die edel campioen Galien was so seer vertraveleert van strijden dat hem d'bloet ten nose ende ten monde uut liep vanden swaren arbeyt die hy verdraghen hadde, [m2ra] ende was so overvloedelijken metten bloede ende sweete vervanghen dat hy hem vanden peerde moeste laten vallen in onmacht op d'ander doode, soe dat sijn volck meende dat hy doot gheweest hadde. Dies sijn oom Gheerraert van Viennen ende Arnout van Bellande groot mesbaer bestonden te drivene, segghende: "Och Galien neve, den druck die men om uwen vadere Olyvier ghemaect heeft, sal doer uwe doot nu vergheten worden. Te vele scadelick is ons dit ongheval, dat wi versloren hebben den alder ontsientsten ridder die noyt was!"

Doen bestont elckerlick sijn doot te beclaghen, met luyden stemmen crijschende. Ende van 't groot gherucht dat alle 't volck dreef, es Galien

vander onmacht becomen, recht op stainde, ende sprack: “Ick en heb gheen erch, maer ick bid u, brinct my mijn peert!”

Als hem sijn volck wederom op de beene sach, waren si als leeuwen ghemoet om hair vianden te vervolghene.